វគ្គ XV

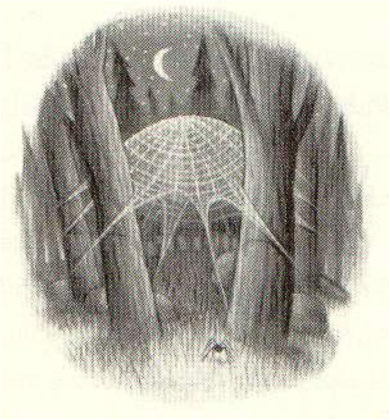

អារ៉ាហ្គុក

រដូវក្ដៅ កំពុងតែខិតជិតចូលសន្សឹមៗនៅជុំវិញប្រាសាទទាំងមូល។ ផ្ទៃមេឃ ក៏ដូចជាបឹងបួនានាប្រែពណ៌ខៀវត្រួយខ្ចី ចំនែកឯដើមផ្កាធំៗប៉ុនស្ពៃក្ដោបរីកយ៉ាងត្រសុំត្រសាយនៅក្នុងផ្ទះកញ្ចក់ទាំងឡាយ។ ប៉ុន្តែដោយបាត់មុខ ហាហ្គ្រីដ លែងឃើញបណ្ដើរអាចង្កួមនៅលើដី ធ្វើឲ្យហេរីមានអារម្មណ៍ដូចជាខ្វះអ្វីម្យ៉ាង។ និយាយឲ្យអស់ទៅ សូម្បីតែនៅក្នុងប្រាសាទក៏មិនជាល្អជាងគ្នាប៉ុន្មានដែរ ដោយហេតុថារឿងរ៉ាវកាន់តែយ៉ាប់យ៉ឺនទៅៗជាលំដាប់។

ហេរី និងរ៉ុនសាកទៅសួរសុខទុក្ខហឺម៉ាយអូនី ប៉ុន្តែគេហាម អ្នកមកសួរសុខទុក្ខអ្នកជម្ងឺ មិនអោយចូលគិលានដ្ឋានទៀតទេ។

- ពួកយើងមិនប្រថុយទៀតទេ- អ្នកស្រីផុមហ្វ្រីប្រាប់ពួកគេយ៉ាងដាច់ម៉ាត់តាមចន្លោះទ្វារគិលានដ្ឋាន។ - ទេ ខ្ញុំសុំទោស អ្នកវាយប្រហារនោះអាចត្រលប់មកចាត់ការមនុស្សទាំងនេះបានគ្រប់ពេល...

ពេលអត់ដាំប័លដ័រទៅ សេចក្ដីភ័យខ្លាចបានរាលដាលលើសពីមុនទៅទៀត ធ្វើឲ្យព្រះអាទិត្យដែលកំដៅជញ្ជាំងប្រាសាទហាក់ដូចជាឈប់ទើរនៅត្រឹមបង្អួច លែងយាត្រាទៅណាទៀតហើយ។ សឹងតែគ្មានទឹកមុខណាមួយនៅក្នុងសាលា ដែលមិនបង្ហាញភាពព្រួយបារម្ភ និងភាពតានតឹងនោះឡើយ ហើយសំណើចណាដែលលាន់ឮកងរំពងពេញផ្លូវរបៀងបែរជាស្ដាប់ទៅគួរឲ្យព្រឺសំបុរ ខុសពីធម្មតា ហើយត្រូវបញ្ឈប់វិញភ្លាម។

ហេរីចេះតែទន្ទេញពាក្យផ្ដែផ្ដាំចុងក្រោយរបស់ ដាំប័លដ័រ ជាប់រហូត។ - *ខ្ញុំនឹងចាកចេញពីសាលានេះដោយសុទ្ធចិត្ត លុះត្រាតែកាលណា នៅទីនេះគ្មាននរណាម្នាក់ស្មោះត្រង់នឹងខ្ញុំទៀតតែប៉ុណ្ណោះ... ជំនួយនឹងតែងតែផ្ដល់ឲ្យជានិច្ចនៅសាលាហុកវ៉ាតបានដល់អ្នកដែលដង្ហោយរកវា។-* ប៉ុន្តែតើសម្ដីទាំងនេះមានប្រយោជន៍អ្វីទៅ? តើឲ្យពួកវាត្រូវទៅសុំជំនួយពីនរណាម្នាក់ឲ្យប្រាកដទៅ បើសិនជាអ្នករាល់គ្នាសុទ្ធតែច្របូកច្របល់ និងភ័យខ្លាចដូចជាពួកវាដែរហ្នឹង?

គំរុយដែលហាហ្គ្រីដបន្សល់ឲ្យអំពីពីងពាងនោះគឺហួសពីងាយយល់ទៅទៀត ... តែបញ្ហានៅត្រង់ថា គ្មានឃើញស្រមោលពីងពាងមួយក្បាលនៅក្នុងប្រាសាទដែលត្រូវទៅតាមសោះ។ ហេរីរកសព្វទីកន្លែងដែលវាធ្លាប់ទៅរួចអស់ហើយ ថែមទាំងមានរ៉ុនជួយផង (ជួយទាំងស្ទាក់ស្ទើរ)។ ជាការពិតណាស់ ពួកគេត្រូវខកខានដំណើរ ពីព្រោះថា ពួកគេមិនត្រូវបានអនុញ្ញាតឲ្យដើរទៅណាមកណាតែឯងទេ ពោលគឺត្រូវធ្វើដំណើរក្នុងប្រាសាទជាក្រុមៗជាមួយនឹងសិស្សហ្គ្រីហ្វីនដ័រដទៃទៀត។ មិត្តរួមថ្នាក់ពួកគេភាគច្រើនហាក់ដូចជាត្រេកអរដោយមានគ្រូនាំពីថ្នាក់មួយទៅថ្នាក់មួយ ប៉ុន្តែហេរីយល់ថាគួរឲ្យរំខានណាស់។

ទោះជាយ៉ាងណាក្តី មានមនុស្សម្នាក់ ហាក់ដូចជាពេញចិត្តនឹងឃើញបរិយាកាសចលាចល ពោរពេញដោយការសង្ស័យគ្នាទៅវិញទៅមក នេះណាស់។ ដ្រាកូ មេលហ្វ័យកំពុងតែដើរពើងទ្រូងជុំវិញសាលាហាក់ដូចជាវាទើបនឹងត្រូវគេតែងតាំងជា អនុរក្សក្រុមសិស្សច្បង អញ្ចឹង។ ហេរីមិនបានដឹងថា វាសប្បាយចិត្តខ្លាំងយ៉ាងនេះដោយសារតែរឿងអ្វីទេ រហូតទាល់តែដល់ថ្ងៃមួយក្នុងម៉ោងរៀនឱសថ ប្រហែលជាពីរសប្តាហ៍ក្រោយដាំប័លដ័រ និងហាហ្គ្រីដចាកចេញ ពេលវាកំពុងអង្គុយក្រោយមេលហ្វ័យ ស្រាប់តែស្តាប់ឮមេលហ្វ័យនិយាយអួតអាងប្រាប់ក្រេប និងហ្គួយល៍។

- ខ្ញុំគិតទុកតាំងពីយូរមកហើយថាប៉ាប្រហែលជាអ្នកដែលអាចកំចាត់ដាំប័លដ័រចេញបាន- វានិយាយ ដោយគ្មានខ្លាចក្រែងបន្ទាបសំឡេងរបស់វាបន្តិចទេ។ - ខ្ញុំប្រាប់ពួកឯងទៅចុះ គាត់គិតថាតាដាំប័លដ័រហ្នឹងគឺជានាយកសាលាដ៏អន់បំផុតហើយប្រចាំប្រវត្តិសាស្ត្រ។ ឥឡូវ ប្រហែលជាពួកយើងនឹងបាននាយកសាលាត្រឹមត្រូវម្នាក់ហើយ។ គឺអ្នកណាដែលមិន*ចង់*ឲ្យបន្ទប់សម្ងាត់ត្រូវបិទទៅវិញ។ ម៉ាកហ្គូណាហ្គាលក៏នៅមិនបានយូរដែរ គាត់គ្រាន់តែជំនួសប៉ុណ្ណោះ...

ស្នេពដើរហួសហេរី ដោយគ្មាននិយាយអ្វីបន្តិចឡើយអំពីកន្លែងអង្គុយ និងថ្លាងទំនេរដែលហឺម៉ាយអូនីធ្លាប់ប្រើ។

- លោកគ្រូ- មេលហ្វ័យបន្លឺឡើងខ្លាំងៗ។ - លោកគ្រូ ម៉េចក៏*លោក*មិនដាក់ពាក្យសុំធ្វើនាយកសាលាតែម្តងទៅ?

- កុំនិយាយលេងសើចអី មេលហ្វ័យ- ស្នេពតប តែគាត់មិនអាចលាក់បាំងស្នាមញញឹមបន្តិចរបស់គាត់បាននោះទេ។ - សាស្ត្រាចារ្យ ដាំប័លដ័រ គ្រាន់តែត្រូវអភិបាលព្យួរឈ្មោះប៉ុណ្ណោះ។ ខ្ញុំថាមិនយូរប៉ុន្មានគាត់ជួបពួកយើងវិញហើយ។

- មែនអ្ហេ!- មេលហ្វ័យនិយាយ ដោយញញឹមចំអក។ - ខ្ញុំពឹងថា ប៉ាខ្ញុំច្បាស់ជាបោះឆ្នោតឲ្យលោកគ្រូជាមិនខាន ប្រសិនបើលោកគ្រូចង់ដាក់ពាក្យសុំតំណែងនេះ។ ចាំខ្ញុំប្រាប់ប៉ាថា លោកគ្រូគឺជាគ្រូល្អបំផុតនៅទីនេះ...

ស្នេពញញឹម រួចដើរក្រវែលជុំវិញថ្នាក់ សំណាងល្អគាត់អត់ប្រទះភ្នែកចំ ស៊ីម្យុស ហ្វីននីហ្គេន ដែលកំពុងតែធ្វើជាក្អួតដាក់ថ្លាងរបស់វា។

- ខ្ញុំពិតជាភ្ញាក់ផ្អើលណាស់ដែល ពួកឈាមកខ្វក់ អស់ទាំងនេះមិនទាន់វេចបង្វេចនៅឡើយទៀត- មេលហ្វ័យពោលបន្ត។ - ហ៊ានភ្នាល់ប្រាំហ្គាលឡុនថាអ្នករងគ្រោះបន្ទាប់ច្បាស់ជាស្លាប់មិនខាន។ ស័យមែនដែលហ្គ្រេនជឺរមិនស្លាប់...

សំណាងល្អកណ្តឹងរោទិ៍ឡើងចំពេលនោះ។ ពេលមេលហ្វ័យនិយាយចប់ភ្លាម រ៉ុនហក់ភ្លែតចុះពីលើកៅអី តែដោយសារសិស្សផ្សេងៗកំពុងតែរវល់ប្រមែប្រមូលកាតាប និងសៀវភៅ គ្មាននរណាម្នាក់ចាប់អារម្មណ៍ពីរឿងនេះទេ។

- ឲ្យខ្ញុំចាត់ការវាទៅ- រ៉ុនគ្រហឹម ខណៈពេលដែលហេរី និងឌីនកំពុងតែក្រៀកដៃវាជាប់។ - ខ្ញុំមិនខ្វល់ទេ។ ខ្ញុំមិនត្រូវការចង្កឹះទេ។ ខ្ញុំនឹងសម្លាប់វាដោយផ្ទាល់ដៃតែម្តង...

- ញាប់ដៃញាប់ជើងឡើង! ខ្ញុំត្រូវនាំពួកឯងទាំងអស់គ្នាទៅថ្នាក់ភូតគាមសាស្ត្រទៀត- ស្នេពស្រែកប្រកាស។ ហើយពួកគេក៏ចេញទៅទាំងទទឹងទិស ដោយមានហេរី រ៉ុន និងឌីននៅពីក្រោយ។ រ៉ុននៅតែព្យាយាមយករួចខ្លួននៅឡើយ។ ពេលដែលស្នេពឃើញពួកគេចេញក្រៅប្រាសាទបាត់ ទើបលែងរ៉ុនបាន ហើយពួកគេក៏ធ្វើដំណើរកាត់ចំការបន្លែសំដៅទៅផ្ទះកញ្ចក់។

ថ្នាក់ភូតគាមសាស្ត្រកាន់តែមានសិស្សតិចទៅៗ។ ឥឡូវបាត់សិស្សអស់ពីរនាក់ទៀតហើយ នោះគឺចាស់ស្ទីន និងហឺម៉ាយអូនី។

សាស្ត្រាចារ្យស្រប្រោតឲ្យពួកគេរៀនកាត់ដើម អាប៊ីស៊ីនាន ស្រ៊ីរ៉ិលហ្វីក។ ហេរីដើរទៅចាក់មែកស្ងិតៗមួយក្តាប់ដៃចូលទៅក្នុងគំនរកុមបុស ហើយស្រាប់តែមកប្រឈមមុខគ្នាជាមួយនឹង អើនី មេកស៍មីលេន។ អើនីដកដង្ហើមវែងៗ ហើយនិយាយយ៉ាងសមគួរថា៖

- ហេរី ខ្ញុំគ្រាន់តែចង់និយាយថា ខ្ញុំសោកស្ដាយណាស់ដែលសង្ស័យលើឯង។ ខ្ញុំដឹងថាឯងនឹងមិនដែលវាយប្រហារ ហឺម៉ាយអូនី ហ្គ្រេនជឺរទេ ហើយឲ្យខ្ញុំសូមអភ័យទោសចំពោះពាក្យសម្ដីទាំងអំបាលម៉ានដែលខ្ញុំបាននិយាយកន្លងមក។ ពួកយើងទាំងអស់គ្នាសុទ្ធតែជិះទូកតែមួយហើយ អញ្ចឹង...អឺ...

វាហុចដៃធាត់កណ្ដៀនចេញមក ហើយហេរីក៏ចាប់ដៃជាមួយវា។

អើនី និងមិត្តរបស់វាឈ្មោះ ហាណា បបួលគ្នាមកធ្វើការលើដើម ស្រ៊ីរ៉ុលហ្វីក ដូចហេរី និងរ៉ុនដែរ។

- អាម្នាក់ ដ្រាកូ មេលហ្វ័យ ស្អីគេនោះ- អើនីស្រដីពេលកំពុងកាច់មែកឈើងាប់ - វាហាក់ដូចជាសប្បាយចិត្តនឹងរឿងអស់ទាំងនេះណាស់ មិនថាអញ្ចឹង? ឯងដឹងទេ ខ្ញុំគិតថា*វា*ប្រហែលជាទាយាទស្លីតឺរីនហើយ។

- ឯងធ្វើដូចជាចេះណាស់អញ្ចឹង- រ៉ុនស្រដី។ វាហាក់ដូចជាមិនអត់អោនឲ្យ អើនី ដោយសុទ្ធចិត្តដូច ហេរី ទេ។

- តើ*ឯង*គិតថាជាមេលហ្វ័យដែរឬទេ ហេរី?- អើនីសួរ។

- ទេ- ហេរីឆ្លើយយ៉ាងមុះមាត់ ធ្វើឲ្យអើនី និងហាណាសម្លក់វាមិនដាក់ភ្នែក។

មួយវិនាទីក្រោយមក ហេរីស្រាប់តែពើបប្រទះនឹងអ្វីម្យ៉ាង ដែលធ្វើឲ្យវាដាក់រ៉ុនមួយដៃ ពេលកំពុងតែកាន់កន្ត្រៃស្រាប់។

- *អូយ!* តើឯង...

ហេរីកំពុងតែចង្អុលទៅដីចម្ងាយប្រហែលមួយម៉ែតពីវា។ ពីងពាងធំៗជាច្រើនកំពុងតែរត់យ៉ាងលឿនលើដី។

- អូ! មែនហើយ- រ៉ុននិយាយ ដោយព្យាយាមធ្វើជារីករាយ។ - ប៉ុន្តែពួកយើងមិនអាចទៅតាមពួកវាបានទេពេលនេះ...

អើនី និងហាណាកំពុងតែផ្ទៀងត្រចៀកស្ដាប់ដោយចង់ដឹង។

ហេរីសម្លឹងមើលពីងពាងទាំងនោះរត់ចេញទៅឆ្ងាយ។

- មើលទៅពួកវាហាក់ដូចជាសំដៅទៅព្រៃហាមឃាត់ហើយ...

និយាយដល់ព្រៃហាមឃាត់ រ៉ុនកាន់តែមានទឹកមុខមិនសប្បាយចិត្តថែមទៀត។

ពេលចប់មេរៀន សាស្ត្រាចារ្យស្ពេនដឹកនាំពួកសិស្សទៅរៀនមុខវិជ្ជា ការការពារប្រឆាំងនឹងមន្តអាគមងងឹត ជាបន្ត។ ហេរី និងរ៉ុនដើរយឺតៗពីក្រោយអ្នកឯទៀត ដើម្បីឆ្លៀតឱកាសនិយាយគ្នាកុំឲ្យគេឮ។

- ពួកយើងត្រូវប្រើអាវខ្លុកបំបាំងកាយទៀតហើយ- ហេរីប្រាប់រ៉ុន។ - ពួកយើងអាចយកអាចង្កូមទៅជាមួយ។ វាធ្លាប់ចូលព្រៃជាមួយហាហ្គ្រីដដែរ វាប្រហែលជាអាចជួយបាន។

- ត្រូវហើយ- រ៉ុនយល់ស្រប តែវាកំពុងតែបង្វិលចង្កឹះរបស់វាទាំងភ័យខ្លាច។ - អឺ...តើមាន...តើមានមនុស្សចចកនៅក្នុងព្រៃដែរឬទេ?- វាសួរបន្ថែម ពេលដែលពួកគេអង្គុយចុះតាមកន្លែងអង្គុយធម្មតារបស់ពួកគេនៅខាងក្រោយថ្នាក់របស់ឡក់ហាត។

ដោយព្យាយាមបង្វៀងមិនឆ្លើយសំនួរនោះ ហេរីបែរមកនិយាយលួងលោមថា៖

- ក៏មានរបស់ល្អៗជាច្រើននៅទីនោះដែរ។ ពួក នរអស្សតរ មិនអីនោះទេ ហើយនៅមានសេះស្នែងជាច្រើនទៀត។

រ៉ុនមិនដែលទៅព្រៃហាមឃាត់ពីមុនមកទេ។ ហេរីធ្លាប់ចូលទីនោះតែម្ដងគត់ ក៏រាងចាលលែងចង់ចូលទៀតហើយ។

ឡក់ហាតដើរយ៉ាងស្វាហាប់ចូលមកក្នុងថ្នាក់ ហើយសិស្សទាំងអស់សម្លឹងមើលមកគាត់មិនដាក់ភ្នែក។ គ្រូផ្សេងៗទៀតនៅសាលាសុទ្ធតែមានទឹកមុខស្រពាប់ស្រពោនជាងធម្មតា ប៉ុន្តែឡក់ហាតហាក់ដូចជាគ្មានបាត់បង់ចរិតក្លៀវក្លារបស់គាត់បន្តិចទេ។

- រួសរាយឡើង- គាត់ស្រែក ព្រមទាំងញញឹមពព្រាយដាក់ពួកគេទាំងអស់គ្នា - ម៉េចក៏ធ្វើមុខអញ្ចឹង?

សិស្សទាំងឡាយផ្លាស់ប្ដូរទឹកមុខម៉ូម៉ៅទៅវិញទៅមក ប៉ុន្តែគ្មាននរណាម្នាក់ឆ្លើយតបទេ។

- តើពួកឯងមិនបានដឹងទេវី- ឡក់ហាតនិយាយមួយៗ ហាក់ដូចជាពួកគេទាំងអស់គ្នាស្តាប់មិនទាន់ - ថាគ្រោះថ្នាក់បានកន្លងផុតទៅហើយ! ឧក្រិដ្ឋជនត្រូវគេចាប់បានយកទៅបាត់ហើយ។

- ថានរណាគេ?- ឌីន ថូម៉ាសស្រដីខ្លាំងៗ។

- អ្នកកម្លោះ! រដ្ឋមន្ត្រីក្រសួងវេទមន្តច្បាស់ជាមិនចាប់ហាហ្គ្រីដទេប្រសិនបើ គាត់មិនប្រាកដមួយរយភាគរយថាហាហ្គ្រីដមានទោសនោះ- ឡក់ហាយបរិយាយប្រាប់ ដោយធ្វើសំឡេងដូចពន្យល់ប្រាប់កូនសិស្សថាមួយបូកមួយស្មើពីរដូច្នោះដែរ។

- អូ! នរណាក៏គាត់ចាប់ដែរ - រ៉ុនប្រកែកឮជាងឌីនទៅទៀត។

- មិនចង់អួតទេ ប៉ុន្តែខ្ញុំឯណោះទើបជាអ្នកដឹងរឿងរ៉ាវច្បាស់ពីការឃុំខ្លួនហាហ្គ្រីដជាងឯង លោកវីស្លី- ឡក់ហាតតបវិញហាក់មោទនៈនឹងខ្លួនឯង។

រ៉ុន ចាប់ផ្តើមនិយាយថា វាមិនគិតអញ្ចឹងទេ តែបែរជាត្រូវឈប់ពាក់កណ្តាលទី ពេលហេរីធាក់វាមួយជើងក្រោមតុ។

- កុំភ្លេចថាពួកយើងមិនបាននៅទីនោះទេ!- ហេរីរអ៊ូតិចៗ។

ប៉ុន្តែមោទនភាពដ៏គួរឲ្យខ្ពើមរបស់គាត់ ចេះតែអង្គុយលើចង្អុរលើកខ្លួនឯង ថាគាត់ដឹងយូរមកហើយថា ហាហ្គ្រីដមិនសូវស្រួល ហើយនៅមានទំនុកចិត្តរបស់គាត់ថារឿងហេតុទាំងឡាយឥឡូវចប់សព្វគ្រប់ហើយ ពិតជាធ្វើឲ្យហេរីម៉ួម៉ៅខ្លាំងណាស់ ចង់តែគប់សៀវភៅ *ការធ្វើដំណើរជាមួយវ៉ែបក* ឲ្យចំកណ្តាលមុខល្ងីល្ងើរបស់ឡក់ហាតនោះទេ។ ផ្ទុយទៅវិញ វាបែរជាលើកទឹកចិត្តខ្លួនឯងវិញដោយសរសេរសារឲ្យរ៉ុនមើល៖ "*ចាប់ផ្តើមធ្វើការយប់នេះ*"។

រ៉ុនមើលសារនោះហើយ លេបទឹកមាត់ក្អឹក ហើយមៀងមើលទៅកន្លែងអង្គុយនៅខាងខ្លួនវា ដែលហឺម៉ាយអូនីធ្លាប់តែអង្គុយ។ ពេលនឹកឃើញដល់ហឺម៉ាយអូនី ហាក់ដូចជាពង្រឹងការតាំងចិត្តរបស់វាឡើងវិញ ហើយវាក៏ងក់ក្បាល។

*

ប៉ុន្មានថ្ងៃនេះសាលរួមហ្គ្រីហ្វិនដ័រតែងតែមានមនុស្សពេញៗរហូត ពីព្រោះថាចាប់ពីម៉ោងប្រាំមួយទៅ សិស្សហ្គ្រីហ្វិនដ័រទាំងឡាយគ្មានកន្លែងណាត្រូវទៅទៀតទេ។ ពួកគេក៏មានរឿងជាច្រើនត្រូវពិភាក្សាគ្នាដែរ ដូច្នេះសាលរួមទំរាំតែទំនេរមនុស្សគឺហួសពេលពាក់កណ្តាលអធ្រាត្រទៅហើយ។

ហេរីទៅយកអាវខ្លូកបំបាំងកាយរបស់វាចេញពីវ៉ាលិសភ្លាមក្រោយពីទទួលទានអាហារពេលល្ងាចហើយ រួចមកចំនាយពេលពេញមួយល្ងាចអង្គុយលើអាវនោះ រង់ចាំឲ្យបន្ទប់អស់មនុស្សសិន។ ហ្វ្រេដ និងចច ប្រកួតជាមួយហេរី និងរ៉ុន លេងល្បែងផ្ទាត់បំផ្ទុះ ហើយជីននីអង្គុយមើលពួកគេលើកៅអី ដែលហឺម៉ាយអូនីធ្លាប់អង្គុយសព្វដង។ ហេរី និងរ៉ុនចេះតែធ្វើជាចាញ់ ដើម្បីឲ្យលេងឆាប់ចប់ ប៉ុន្តែទោះជាធ្វើយ៉ាងនេះក៏ដោយ ទំរាំតែហ្វ្រេដ ចច និងជីននីចូលទៅដេក គឺហួសពាក់កណ្តាលអធ្រាត្រទៅហើយ។

ហេរី និងរ៉ុនរង់ចាំឲ្យទ្វារសយនដ្ឋានបិទអស់ រួចបានទៅយកអាវខ្លូក មកគ្របពីលើខ្លួនពួកគេ ហើយឡើងតាមចន្លោះប្រហោងរូបភាព។

ដល់ពេលធ្វើដំណើរលំបាកលំបិនតាមប្រាសាទទៀតហើយ ពោលគឺត្រូវដើរគេចពីគ្រូយាមល្បាតទាំងឡាយ។ ទីបញ្ចប់ពួកគេបានមកដល់ ទ្វារចូលសាល រួចចាក់សោទ្វារមុខធ្វើពីដើមសែន ដោយព្យាយាមមិនឲ្យឮសូរសំឡេងក្រេតក្រត ហើយចេញទៅខាងក្រៅក្រោមពន្លឺព្រះចន្ទ។

- ជាការពិតណាស់- រ៉ុនស្រាប់តែបន្លឺឡើងភ្លាម ពេលដែលពួកគេកំពុងបោះជំហានវែងៗកាត់វាលស្មៅពណ៌ខ្មៅ។ -ប្រហែលជាពួកយើងចូលទៅក្នុងព្រៃនោះ ហើយឃើញថាគ្មានអ្វីត្រូវទៅតាមទេ។ ពីងពាងទាំងនោះក៏មិនប្រហែលជាទៅក្នុងព្រៃនោះដែរ។ ខ្ញុំដឹងហើយថា បើមើលទៅ ពួកវាហាក់ដូចជាធ្វើដំណើរសំដៅទៅទីនោះមែន ប៉ុន្តែ...

សំឡេងរបស់វាខ្សោយទៅៗរហូតដល់លែងឮ ដោយហាក់ដូចជាមានសង្ឃឹមជាងមុន។

ពួកគេដើរទៅដល់ផ្ទះរបស់ហាហ្គ្រីដ ដែលហាក់ដូចជាឯកោកំសត់ មានតែបង្អួចទទេស្អាត។ នៅពេលដែលហេរីរុញទ្វារបើកឡើង អាចង្គូមអរកខិបកខុបពេលបានឃើញពួកគេ។ ដោយព្រួយបារម្ភខ្លាចវាព្រុសខ្លាំងៗធ្វើឲ្យភ្ញាក់អ្នកគ្រប់គ្នាក្នុងប្រាសាទ ពួកគេក៏ប្រញាប់ទៅយកនំស្ករក្រាមរង្វ ដែលដាក់ក្នុងកំប៉ុងលើផ្នើចង្ក្រានកំដៅឲ្យវាស៊ីភ្លាម ដោយហេតុថានំនោះធ្វើឲ្យធ្មេញរបស់វាស្អិតជាប់គ្នា។

ហេរីទុកអាវខ្លុកបំបាំងកាយនៅលើតុរបស់ហាហ្គ្រីដ។ មិនចាំបាច់ត្រូវការវាទេនៅក្នុងព្រៃងងឹតសូន្យសុងនោះ។

- ឲ្យឆាប់ឡើង អាចង្គូម ពួកយើងទៅដើរលេង- ហេរីនិយាយ ព្រមទាំងអង្អែលជើងរបស់វា ហើយអាចង្គូមលោតហក់ចេញពីផ្ទះយ៉ាងរីករាយនៅពីក្រោយពួកគេ រួចបោលទៅជាយព្រៃ ព្រមទាំងលើកជើងវាដាក់ផ្អែកនឹងដើមស៊ីកាម័រដ៏ធំមួយ។

ហេរីយកចង្កឹះវេទមន្តវាចេញមក ហើយនិយាយតិចៗថា៖

- *លូមុស!*

មានបន្លឺតូចមួយលេចឡើងនៅចុងចង្កឹះនោះ ល្មមនឹងឲ្យពួកគេមើលផ្លូវឃើញ ដើម្បីរកពីងពាង។

- គំនិតល្អមែន- រ៉ុនសរសើរ។ - ខ្ញុំក៏ចង់បំភ្លឺមួយដែរ ប៉ុន្តែដូចឯងដឹងស្រាប់ហើយ...តិចលោតែវាផ្ទុះ រឺក៏អីទៅ...

ហេរីគោះស្មារ៉ុន រួចចង្អុលទៅវាលស្មៅ។ ពីងពាងពីរកំពុងតែវារយ៉ាងរហ័សដៃរហ័សជើងចេញពីពន្លឺចង្កឹះ ចូលទៅពួនក្នុងម្លប់ឈើ។

- យល់ព្រម- រ៉ុនដកដង្ហើមធំ ហាក់ដូចជាប្រុងប្រៀបខ្លួនបំពេញបេសកកម្មស្លាប់រស់មួយ។ - ខ្ញុំត្រៀមរួចហើយ។ តោះទៅ។

ដូច្នេះ ពួកគេក៏ចូលទៅក្នុងព្រៃហាមឃាត់ ដោយមានអាចង្គូមរត់ត្របាញ់ជើងជុំវិញពួកគេ ហិតមើលតាមឫស និងស្លឹកឈើនានា។ ពួកគេដើរតាមដានពីងពាងមួយខ្សែនោះជាប់ ដោយបានពន្លឺពីចង្កឹះហេរី។ ពួកគេដើរអស់ប្រហែលជាម្ភៃនាទី ដោយគ្មាននិយាយស្តីមួយម៉ាត់ ព្រោះកំពុងតែរវល់ត្រងត្រាប់ស្តាប់ ខ្លាចក្រែងឮសំឡេងអ្វីផ្សេងក្រៅពីមែកឈើបាក់ និងសំឡេងខ្យល់បក់ស្លឹកឈើ។ បន្ទាប់មក នៅពេលដែលព្រៃកាន់តែក្រាស់ទៅៗ រហូតដល់មើលលែងឃើញផ្កាយនៅលើក្បាល សល់តែពន្លឺចង្កឹះហេរីបំភ្លឺនៅក្នុងសៃ្បអន្ធការនោះ ពួកគេស្រាប់តែឃើញ ពីងពាងមគ្គុទ្ទេសក៍ របស់ពួកគេវារចេញពីផ្លូវលំ។

ហេរីបង្អង់ដំណើរ ដោយព្យាយាមតាមមើលថាតើពីងពាងទាំងនោះទៅណា ប៉ុន្តែអ្វីៗគ្រប់យ៉ាងដែលនៅក្រៅពីរង្វង់ពន្លឺរបស់វាសុទ្ធតែងងឹតស្លុបមើលអ្វីមិនយល់ឡើយ។ វាមិនដែលធ្លាប់ចូលព្រៃជ្រៅយ៉ាងនេះទេ។ វានៅចាំយ៉ាងច្បាស់ថា ហាហ្គ្រីដបានទូន្មានវាកុំឲ្យចាកចេញពីផ្លូវលំក្នុងព្រៃឲ្យសោះ កាលពីវាមកទីនេះលើកមុន។ ប៉ុន្តែឥឡូវហាហ្គ្រីដនៅចម្ងាយរាប់រយគីឡូម៉ែតឯណោះពីទីនេះ ហើយឥឡូវប្រហែលជាកំពុងអង្គុយសំកុកក្នុងគុកនៅអាសកាបានទៀតផងក៏មិនដឹង ម្យ៉ាងទៀតគាត់ក៏ប្រាប់ដែរថាត្រូវទៅតាមពីងពាង។

អ្វីម្យ៉ាងសើមៗប៉ះដៃហេរី ធ្វើឲ្យវាលោតផ្លោតទៅក្រោយវិញ ជាន់ត្រូវជើងរបស់រ៉ុន ប៉ុន្តែតាមពិតគ្រាន់តែជាច្រមុះរបស់អាចង្គូមសោះ។

- តើឯងគិតយ៉ាងម៉េច?- ហេរីនិយាយទៅរ៉ុន។ វាមើលឃើញតែភ្នែករ៉ុនប៉ុណ្ណោះ ដែលចាំងនឹងពន្លឺចង្កឹះរបស់វា។

- ពួកយើងតស៊ូរហូតបានត្រឹមនេះហើយ- រ៉ុនស្រដី។

អញ្ចឹងពួកគេក៏ទៅតាមស្រមោលប្រិចៗរបស់ពីងពាងចូលទៅក្នុងព្រៃ។ ឥឡូវ ពួកគេដើរមិនបានរហ័សទេ ដោយសារតែមានឫសឈើ និងដង្កត់ឈើរាំងផ្លូវពួកគេ ដែលសឹងតែមើលមិនឃើញដោយសារតែងងឹតពេក។ ហេរីអាចទទួលអារម្មណ៍ដឹងពីដង្ហើមក្ដៅៗរបស់អាចង្កូមភាយមកលើដៃវា។ ពួកគេត្រូវឈប់ជាច្រើនដង ដើម្បីឲ្យហេរីអង្គុញចុះ ហើយរកមើលពីងពាងដោយប្រើពន្លឺចង្កឹះ។

ពួកគេដើរអស់យ៉ាងហោចណាស់ក៏ជាងកន្លះម៉ោងដែរ រីឯ អាវរ៉ូប របស់ពួកគេត្រូវទាក់ដាច់រហែកនឹងមែកឈើទាបៗ និងបន្លា។ មួយសន្ទុះក្រោយមក ពួកគេកត់សម្គាល់ឃើញថា ដីហាក់ដូចជាទេរចុះទៅក្រោម ប៉ុន្តែព្រៃនៅតែក្រាស់ដូចមុនដដែល។

បន្ទាប់មក ស្រាប់តែអាចង្កូមព្រុសយ៉ាងខ្លាំង ឮសូរកងរំពងពេញព្រៃ ធ្វើឲ្យ ហេរី និងរ៉ុនព្រឺសម្បុរខ្លាក។

- អីគេ?- រ៉ុនបន្លឺឡើងខ្លាំងៗ ព្រមទាំងសំឡឹងមើលជុំវិញក្នុងស្បៃអន្ធការ ហើយចាប់កែងដៃហេរីយ៉ាងណែន។

- មានអ្វីម្យ៉ាងកំពុងតែមានចលនានៅទីនោះ- ហេរីខ្សឹបប្រាប់។ - ចាំស្ដាប់...ស្ដាប់មើលទៅដូចជាអ្វីម្យ៉ាងធំណាស់។

ពួកគេផ្ទៀងស្ដាប់។ នៅចម្ងាយតែប៉ុន្មានម៉ែតខាងស្ដាំដៃពួកគេ អ្វីម្យ៉ាងធំនោះកំពុងតែធ្វើដំណើរសម្រុកកាត់ព្រៃ ធ្វើឲ្យបាក់មែកឈើប្រោកៗ។

- អូ! ទេ- រ៉ុននិយាយ។ - អូ! ទេ! អូ! ទេ! អូ...

- បិទមាត់ទៅ- ហេរីស្រដីយ៉ាងរហ័សរហួន។ - ប្រយ័ត្នវាស្ដាប់ឮ។

- ស្ដាប់ឮ*ខ្ញុំ*?- រ៉ុនពោលដោយសំឡេងយ៉ាងខ្ពស់ខុសពីធម្មតា។ - វាស្ដាប់ឮអាចង្កូមមុនបាត់ទៅហើយ!

ភាពងងឹតនោះហាក់ដូចជាកំពុងតែគាបសង្កត់ខ្លួនប្រាណពួកគេទាំងមូល ខណៈពេលដែលពួកគេកំពុងតែឈររង់ចាំទាំងតក់ស្លុត។ មានលាន់សូរសន្ទឹកដ៏ចម្លែកមួយ ហើយក៏ស្រាប់តែស្ងាត់ទៅវិញ។

- តើឯងគិតថាវាកំពុងតែធ្វើអ្វី?- ហេរីសួរ។

- ប្រហែលជាកំពុងត្រៀមខ្លួនចាំហក់សង្គ្រប់ហើយ- រ៉ុនឆ្លើយ។

ពួកគេឈរចាំនៅទីនោះ ទាំងញ័រខ្លួនចំប្រប់ សឹងតែមិនហ៊ានកំរើកសោះ។

- តើឯងគិតថាវាទៅបាត់ហើយរឺនៅ?- ហេរីខ្សឹប។

- អត់ដឹងទេ...

បន្ទាប់មក នៅខាងស្ដាំដៃពួកគេ ស្រាប់តែមានពន្លឺភ្លឺចិញ្ចាចមួយចាំងមកយ៉ាងខ្លាំង ធ្វើឲ្យពួកគេត្រូវគ្រវាសដៃបាំងភ្នែក។ អាចង្កូមព្រុស ហើយព្យាយាមរត់យករួចខ្លួន ប៉ុន្តែបែរជាត្រូវជាប់ក្នុងគុម្ពបន្លា ហើយក៏ព្រុសកាន់តែខ្លាំងឡើង។

- ហេរី!- រ៉ុនស្រែក សំឡេងរបស់វាហាក់ដូចជាធូរស្រាលឡើងវិញ។ - ហេរី វាជាឡានរបស់ពួកយើង!

- ថាម៉េច?

- មកមើលនែ៎!

ហេរីដើរស្រវេស្រវាតាមពីក្រោយរ៉ុនសំដៅទៅប្រភពពន្លឺនោះ ជួនជំពប់ជើងរកដោលទៅមុខម្ដងៗ ហើយមួយសន្ទុះក្រោយមក ពួកគេបានមកដល់កន្លែងព្រៃរបោះមួយ។

ឡានរបស់លោក វីស្លី កំពុងតែឈរ ដោយគ្មានមនុស្សជិះខាងក្នុង នៅក្នុងកណ្ដាលរង្វង់ព័ទ្ធដោយដើមឈើធំៗ ក្រោមដំបូលមែកឈើយ៉ាងក្រាស់ក្រួន រីឯអំពូលមុខរបស់ឡាននោះបញ្ចេញពន្លឺចែងចាំង។ ខណៈពេលដែលរ៉ុនដើរសំដៅទៅរកឡាន

នោះទាំងប្រហមាត់ផ្លុង ឡាននោះក៏រំកិលយឺតៗសំដៅមករកវាដែរ គឺដូចគ្នាបេះបិទនឹងឆ្កែធំពណ៌ខៀវមួយក្បាលរត់មកទទួលម្ចាស់វា។

- វានៅទីនេះរហូតហ្នឹង!- រ៉ុនឧទានឡើងយ៉ាងត្រេកអរ ព្រមទាំងដើរជុំវិញឡាន។ - មើលវាចុះ។ នៅក្នុងព្រៃយូរធ្វើឲ្យវារញ៉េរញ៉ៃអស់ហើយ...

នៅខាងៗឡានត្រូវដាច់ឆ្កូត និងប្រឡាក់ប្រឡូកសុទ្ធតែភក់។ មិនបាច់សួរក៏ដឹងថា ឡាននោះបើកទៅវិញទៅមកជុំវិញព្រៃនេះដោយខ្លួនឯងដែរ។ អាចង្កូមហាក់មិនចូលចិត្តឡាននោះសោះ។ វាចេះតែនៅក្បែរហេរីជាប់រហូត ហើយញ័រមិនឈប់។ ក្រោយមក ដង្ហើមរបស់វាចាប់ផ្ដើមថយចុះមកធម្មតាវិញ។ ហេរីញាត់ចង្កឹះរបស់វាចូលទៅក្នុងអាវរ៉ូបវាវិញ។

- ខំតែភ័យ ស្មានតែមានអ្វីចង់វាយប្រហារយើង!- រ៉ុនស្រដី ដោយផ្អែកខ្លួនទៅលើឡាននោះ ព្រមទាំងអង្អែលវាថ្នមៗ។ - ខ្ញុំចេះតែឆ្ងល់មិនដឹងជាវាបាត់ទៅណា!

ហេរីមៀងមើលជុំវិញនៅលើដី ក្រែងឃើញមានដានពីងពាង ប៉ុន្តែពួកវារត់ចេញអស់ហើយដោយសារតែពន្លឺភ្លើងឡាន។

- ពួកយើងបាត់ដានហើយ- វានិយាយ។ - ឆាប់ឡើង! តោះទៅរកពួកវាទៀត។

រ៉ុនមិននិយាយអ្វីទេ។ វាមិនកម្រើកខ្លួនឡើយ។ ភ្នែករបស់វាកំពុងសម្លឹងជាប់ទៅលើចំនុចមួយប្រមាណបីម៉ែតពីដី គឺនៅចំពីក្រោយខ្នងហេរី។ មុខរបស់វាពោរពេញទៅដោយភាពតក់ស្លុត។

ហេរីគ្មានទាំងពេលបែរខ្លួនឡើយ។ មានសំឡេងក្រិកៗដ៏ខ្លាំងមួយបានបន្លឺឡើង ហើយក្សិណនោះ វាមានអារម្មណ៍ថា មានអ្វីម្យ៉ាងវែងសុទ្ធតែរោមចាប់វាត្រង់ចង្កេះ ហើយលើកវាផុតពីលើដី ធ្វើឲ្យវាត្រូវព្យួរជើងឡើងលើ ក្បាលចុះក្រោម។ ពេលកំពុងប្រតាយប្រតប់ផង ភ័យស្លុតផង វាស្រាប់តែឮសំឡេងក្រិកៗថែមទៀត ហើយឃើញជើងរបស់រ៉ុនឡើងផុតពីដីដែរ ក្រោយមកឮអាចង្កូមស្រែកថ្ងូរ ហើយលូ...មួយភ្លែតក្រោយមក វាក៏ត្រូវបានចាប់អូសចូលទៅក្នុងព្រៃងងឹត។

ក្បាលនៅសំយុងចុះក្រោមនៅឡើយ ហេរីឃើញថា អ្វីដែលចាប់វានោះ កំពុងតែដើរដោយជើងសុទ្ធតែរោមវែងៗប្រាំមួយ ជើងពីរខាងមុខកំពុងតែក្ដាប់វាយ៉ាងណែននឹងតង្កៀបពណ៌ខ្មៅភ្លឺរលោងមួយគូ។ នៅពីក្រោយវា វាឮសំឡេងសត្វនោះមួយក្បាលទៀត ដែលច្បាស់ជាកំពុងតែកាន់រ៉ុនមិនខាន។ ពួកគេកំពុងតែធ្វើដំណើរជ្រៅទៅៗចូលទៅកណ្ដាលព្រៃហើយ។ ហេរីឮសំឡេង អាចង្កូមកំពុងតែប្រវាយប្រតប់ដើម្បីរំដោះខ្លួនចេញពីបិសាចទីបី ព្រមទាំងស្រែកព្រុសខ្លាំងៗ ប៉ុន្តែទោះជាហេរីចង់ស្រែកយ៉ាងណា ក៏ស្រែកមិនរួចដែរ។ វាហាក់ដូចជាបានទុកសំឡេងរបស់វានៅនឹងឡានក្នុងព្រៃរបោះនោះអញ្ចឹង។

វាមិនដឹងថា ត្រូវនៅក្នុងកណ្ដាប់ដៃសត្វនោះយូរប៉ុណ្ណាទេ។ វាគ្រាន់តែដឹងថា ដល់ពេលមួយនោះ ភាពងងឹតស្រាប់តែរសាយបន្តិចម្ដងៗល្មមនឹងឲ្យវាមើលឃើញដីរាយប៉ាយដោយស្លឹកឈើ ឥឡូវមានសុទ្ធតែពីងពាងទាំងអស់។ វាផ្ងៀងកមើលដឹងថា ពេលនេះពួកគេបានមកដល់មាត់រន្ធដ៏ជ្រៅមួយ ពោលគឺជារូងដែលគ្មានដើមឈើដុះព័ទ្ធជុំវិញអ្វីទេ បណ្ដាលឲ្យពន្លឺផ្កាយចាំងយ៉ាងភ្លឺចិញ្ចែងទៅលើទិដ្ឋភាពដ៏អាក្រក់បំផុត ដែលវាធ្លាប់បានពើបប្រទះ។

ពីងពាង។ មិនមែនជាពីងពាងតូចៗដូចពពួកពីងពាងវារលើស្លឹកឈើនោះទេ។ គឺពីងពាងដែលមានទំហំប៉ុនរទេះសេះ ភ្នែកប្រាំបី ជើងប្រាំបី ពណ៌ខ្មៅ សុទ្ធតែរោម និងមានមាឌធំដូចយក្ស។ ពីងពាងដ៏សម្បើមដែលកំពុងតែកាន់ហេរីនេះបានធ្វើដំណើរចុះតាមជម្រាលទេរមួយ សំដៅសំណាញ់រាងមូលយ៉ាងស្រអាប់ ដែលស្ថិតនៅចំកណ្ដាលរូង ខណៈពេលដែលគ្នាគ្នីរបស់វាខិតចូលមកព័ទ្ធជុំវិញ ព្រមទាំងគោះតង្កៀបរបស់ពួកវាយ៉ាងរំភើប ដោយឃើញចំណីឆ្ងាញ់។

ហេរីធ្លាក់ពោបទៅលើដី ពេលដែលពីងពាងនោះលែងវា។ រ៉ុន និងអាចង្កូមធ្លាក់ក្តុកៗនៅជិតវា។ អាចង្កូមលែងស្រែកលូទៀតហើយ បែរជាសម្ងំខ្លួនស្ងៀមនឹងនៅកន្លែង។ រ៉ុនមានទឹកមុខដូចគ្នាបេះបិទនឹងអារម្មណ៍ហេរីនាពេលនោះ។ មាត់របស់វាលាតវែងហាក់ដូចជាចង់ស្រែកតែស្រែកមិនចេញ ចំនែកឯភ្នែករបស់វាឡើងសដូចភ្នែកត្រីស្ងោរ។

ភ្លាមនោះ ហេរីចាប់អារម្មណ៍ថាពីងពាងដែលបានទម្លាក់វាចុះនោះ កំពុងតែនិយាយអ្វីម្យ៉ាង។ ពិបាកនឹងស្តាប់ណាស់ ពីព្រោះថាវាចេះតែគោះតង្កៀបពេលនិយាយបានមួយម៉ាត់ៗ។

- អារ៉ាហ្កុក!- វាស្រែកហៅ។ - អារ៉ាហ្កុក!

ពីងពាងមួយក្បាល ទំហំប៉ុនកូនដំរី ចេញមកពីក្នុងសំណាញ់វាញមូលស្រអាប់នោះ យឺតៗ។ មានពណ៌ប្រផេះតិចៗលាយនឹងពណ៌ខ្មៅលើខ្លួន និងជើងរបស់វា ហើយភ្នែកនីមួយៗលើក្បាលសុទ្ធតែតង្កៀបដ៏អាក្រក់របស់វា មានពណ៌សដូចទឹកដោះគោ។ តាមពិត វាខ្វាក់ភ្នែក។

- មានការអី?- វាបន្លឺឡើង ព្រមទាំងគោះតង្កៀបរបស់វាយ៉ាងញាប់។

- មនុស្ស- ពីងពាងដែលបានចាប់ហេរីឆ្លើយ។

- តើជាហាហ្គ្រីដរឺ?- អារ៉ាហ្កុកសួរ ព្រមទាំងខិតទៅជិត ភ្នែកដូចទឹកដោះគោទាំងប្រាំបីរបស់វាផទៅផមកមិនដឹងទិសតំបន់។

- មនុស្សចម្លែក- ពីងពាងដែលបានចាប់រ៉ុនតប។

- សម្លាប់ពួកវាទៅ- អារ៉ាហ្កុកនិយាយទាំងម៉ូម៉ៅ។ - កំពុងតែដេកផង...

- ពួកយើងជាមិត្តរបស់ហាហ្គ្រីដ- ហេរីស្រែក។ វាហាក់ដូចជាបាត់ព្រលឹងព្រលះចេញពីខ្លួនអស់ហើយ។

តង្កៀបទាំងអស់បន្លឺឡើងក្រិកៗព្រមៗគ្នាទ្រហឹងអឺងកងជុំវិញរូងនោះ។

អារ៉ាហ្កុកបង្អាក់ដំណើរ។

- ហាហ្គ្រីដមិនដែលបញ្ជូនមនុស្សមករូងយើងពីមុនទេ- វានិយាយមួយៗ។

- ហាហ្គ្រីដមានរឿងហើយ- ហេរីនិយាយ ដោយដកដង្ហើមយ៉ាងលឿន។ - ដូច្នេះហើយបានជាពួកយើងមក។

- មានរឿង?- ពីងពាងចំណាស់នោះពោលបែបឆ្ងល់ ហើយហេរីគិតថា សំឡេងនោះហាក់បង្កប់នូវក្តីព្រួយបារម្ភ។ - ប៉ុន្តែហេតុអ្វីបានជាគាត់បញ្ជូនពួកឯងមក?

ហេរីគិតថាប្រុងនឹងក្រោកឈរ តែបែរជាដូរចិត្តវិញ។ វាគិតថាទោះជាវាឈរក៏ឈរមិននឹងដែរ។ អញ្ចឹងវាក៏និយាយដោយអង្គុយផ្ទាល់ដី និងធ្វើចិត្តឲ្យនឹងនបំផុតតាមដែលអាចធ្វើបាន។

- នៅឯសាលា ពួកគេគិតថាហាហ្គ្រីដបាន...បាន...បានធ្វើអ្វីម្យ៉ាងចំពោះកូនសិស្ស។ ពួកគេនាំគាត់ទៅអាសកាបាន បាត់ហើយ។

អារ៉ាហ្កុក គោះតង្កៀបរបស់វាយ៉ាងខឹងសម្បា ធ្វើឲ្យបន្លឺសូរកងរំពង អមដោយសំឡេងបន្ទរពីហ្វូងពីងពាងនៅជុំវិញរូងនោះ។ វាដូចជាការទះដៃអបអរសាទរដែរ ខុសតែត្រង់ថា ជាធម្មតា ការទះដៃអបអរសាទរមិនដែលធ្វើឲ្យហេរីមានអារម្មណ៍ភ័យផងឈឺផងដូចពេលនេះទេ។

- ប៉ុន្តែរឿងនោះចប់សព្វគ្រប់តាំងពីច្រើនឆ្នាំមុនម្ល៉េះ- អារ៉ាហ្កុកស្រដីទាំងក្តៅក្រហាយ។ - យូរៗឆ្នាំមកហើយ។ យើងនៅចាំច្បាស់ណាស់។ នោះហើយគឺជាមូលហេតុដែលពួកគេបង្ខំឲ្យគាត់ចាកចេញពីសាលា។ ពួកគេជឿថា យើងគឺជាបិសាចដែលរស់នៅក្នុងកន្លែងឈ្មោះថា "បន្ទប់សម្ងាត់" ។ ពួកគេគិតថាហាហ្គ្រីដបានបើកបន្ទប់នោះ រួចដោះលែងយើង។

- ហើយលោក...លោកមិនមែនមកពីក្នុងបន្ទប់សម្ងាត់ទេរឺ?- ហេរីសួរ ថ្ងាសរបស់វាបែកញើសជោក។

- យើង!- អារ៉ាហ្គកឧទានឡើង ព្រមទាំងគោះតង្កៀបវាយ៉ាងក្រេវក្រោធ។ - យើងមិនបានកើតក្នុងប្រាសាទនោះទេ។ យើងជាអ្នកមកពីទឹកដីឆ្ងាយ។ អ្នកធ្វើដំណើរម្នាក់បានឲ្យយើងទៅហាហ្គ្រីដពេលដែលយើងនៅជាស៊ុតនៅឡើយ។ ហាហ្គ្រីដពេលនោះគ្រាន់តែជាក្មេងប្រុសម្នាក់ប៉ុណ្ណោះ ប៉ុន្តែគាត់ចេះថែរក្សាយើង ជួយលាក់យើងនៅក្នុងទូដាក់ចានឆ្នាំងក្នុងប្រាសាទ ជួយរកចំណីសល់ពីលើតុមកឲ្យយើងឆី។ ហាហ្គ្រីដគឺជាមិត្តសម្លាញ់របស់យើង ហើយក៏ជាមនុស្សល្អម្នាក់ដែរ។ នៅពេលដែលយើងត្រូវបានគេរកឃើញ និងត្រូវគេចោទពីបទសម្លាប់ក្មេងស្រីម្នាក់ គាត់ចេញមុខការពារយើង។ យើងក៏មករស់នៅក្នុងព្រៃនេះតាំងតែពីពេលនោះរហូតមក ហើយហាហ្គ្រីដក៏ឧស្សាហ៍មកលេងយើងដែរ។ គាត់ថែមទាំងបានរកប្រពន្ធឲ្យយើងម្នាក់ទៀតផង។ នាងឈ្មោះ ម៉ូហ្សាក់។ ឯងឃើញហើយថាតើគ្រួសារយើងបែកមែកសាខាបានប៉ុណ្ណា ទាំងអស់នេះសុទ្ធតែបានមកពីគុណស្រ័យហាហ្គ្រីដទាំងអស់...

ហេរីប្រមែប្រមូលសេចក្តីក្លាហានរបស់វាដែលនៅសេសសល់ទាំងប៉ុន្មាន។

- អញ្ចឹងលោកមិនដែល...មិនដែលវាយប្រហារនរណាម្នាក់ទេរឺ?

- មិនដែលទេ- ពីងពាងចំណាស់នោះនិយាយគ្រលរៗ។ - បើមានមែននោះគឺមកពីសភាវគតិរបស់យើងតែប៉ុណ្ណោះ។ ប៉ុន្តែដើម្បីជាការគោរពដល់ហាហ្គ្រីដ យើងមិនដែលធ្វើបាបមនុស្សឡើយ។ សាកសពក្មេងស្រីដែលត្រូវបានសម្លាប់នោះត្រូវបានគេរកឃើញនៅក្នុងបន្ទប់ទឹក។ យើងមិនដែលបានទៅអើតមើលកន្លែងណាផ្សេងក្នុងប្រាសាទឡើយក្រៅពីទូដាក់ចានឆ្នាំង ដែលយើងរស់នៅ។ ពួកយើងជាប្រភេទសត្វដែលចូលចិត្តទីងងឹត និងភាពស្ងប់ស្ងាត់...

- ប៉ុន្តែអញ្ចឹង...តើលោកមានដឹងថាអ្វីសម្លាប់ក្មេងស្រីនោះទេ?- ហេរីសួរ។ - ពីព្រោះថារបស់នេះ វាត្រលប់មកវាយប្រហារមនុស្សទៀតហើយ...

សំឡេងរបស់វាត្រូវលុបបាត់ដោយសារតែការផ្ទុះឡើងនូវសំឡេងគោះតង្កៀប និងសំឡេងតន្ត្រំជើងខ្លាំងៗ ហាក់ដូចជាខឹងសម្បា។ រូបរាងពណ៌ខ្មៅធំៗកំពុងតែរំកិលជុំវិញខ្លួនវា។

- ភាវៈដែលរស់នៅក្នុងប្រាសាទនោះ- អារ៉ាហ្គកស្រដី។ - គឺជាសត្វបុរាណមួយក្បាលដែលពួកពីងពាងខ្លាចជាទីបំផុត។ យើងនៅចាំច្បាស់ណាស់ថា យើងបានលន់តួអង្វរករហាហ្គ្រីដឲ្យលែងយើងចេញទៅយ៉ាងដូចម្តេចខ្លះ ពេលដែលយើងមានអារម្មណ៍ថាបិសាចនោះកំពុងតែរាតត្បាតក្នុងសាលា។

- តើវាជាអ្វីទៅ?- ហេរីបន្លឺឡើងទាំងប្រញាប់។

សំឡេងគោះតង្កៀប និងសំឡេងតន្ត្រំជើងបានបន្លឺឡើងម្តងទៀត។ ពីងពាងទាំងនោះហាក់ដូចជាកាន់តែខិតមកជិតហើយ។

- ពួកយើងមិននិយាយពីវាទេ!- អារ៉ាហ្គកស្រែកយ៉ាងសាហាវ។ - ពួកយើងមិនហៅឈ្មោះវាទេ! សូម្បីតែហាហ្គ្រីដក៏យើងមិនដែលប្រាប់គាត់ដែរ ទោះជាគាត់សួរប៉ុន្មានរយដងក៏ដោយ។

ហេរីមិនចង់ជជីកសួរទៀតទេ ព្រោះថាពួកពីងពាងកាន់តែចូលកៀកហើយ។ អារ៉ាហ្គកហាក់ដូចជានឿយហត់លែងចង់និយាយស្តីទៀតហើយ។ វាកំពុងតែថយក្រោយយឺតៗចូលទៅក្នុងសំណាញ់រាងមូលរបស់វាវិញ ប៉ុន្តែគ្នីគ្នាពីងពាងរបស់វានៅតែបន្តចូលមកបន្តិចម្តងៗសំដៅរកហេរី និងរ៉ុន។

- អញ្ចឹង ពួកយើងទៅសិនហើយ- ហេរីស្រែកហៅអារ៉ាហ្គកទាំងអស់សង្ឃឹម ដោយឮស្នូរស្លឹកឈើបក់ទៅមកពីក្រោយវា។

- ទៅ?- អារ៉ាហ្គកតប។ - យើងមិនគិតអញ្ចឹងទេ...

- ប៉ុន្តែ...ប៉ុន្តែ...

- កូនប្រុសស្រីរបស់យើងស្តាប់បញ្ជាយើងមិនធ្វើបាបហាហ្គ្រីដទេ។ ប៉ុន្តែយើងមិនអាចធានាបានទេចំពោះសាច់ស្រស់ៗដែលដើរចូលមកក្នុងមាត់សីហៈដោយឯកឯងនោះ។ លាហើយ មិត្តភក្តិហាហ្គ្រីដ។

ហារីបង្វិលខ្លួនមកមើល ឃើញពីងពាងជាច្រើនផ្តុំគ្នាយ៉ាងក្រាស់ឃ្មឹក លេចឡើងខ្ពស់ផុតក្បាល នៅតែប៉ុន្មានម៉ែតពីវាប៉ុណ្ណោះ។ ពួកវាកំពុងតែគោះតង្កៀបរន្ទើនៗ ឯភ្នែកជាច្រើនរបស់ពួកវាចាំងពន្លឺភ្លឺបភ្លែតក្នុងក្បាលពណ៌ខ្មៅដ៏គគ្រិចរបស់ពួកវា...

សូម្បីតែពេលដែលវាឈោងរើសចង្កឹះរបស់វា ហារីដឹងរួចទៅហើយថាគ្មានបានប្រយោជន៍ទេ ពួកវាមានគ្នាច្រើនណាស់ ប៉ុន្តែខណៈពេលដែលវាព្យាយាមក្រោកឈរ ត្រៀមខ្លួនប្រយុទ្ធស្លាប់រស់ ស្រាប់តែសំឡេងដ៏ខ្លាំងមួយបានបន្លឺឡើង ហើយក៏មានពន្លឺមួយបាញ់ជះចូលមកក្នុងរូងនោះ។

ឡានរបស់លោកវីស្លី កំពុងតែបើកកក្រើកមេឃកក្រើកដីចុះតាមជម្រាលនោះ ភ្លើងខាងមុខបើកអស់ៗមួយទំហឹង ឯស៊ីភ្លេស្រែកច្រេចៗជាប់រហូត ព្រមទាំងបុកពួកពីងពាងខ្ទាតប៉ើងទៅម្ខាងៗ។ ពីងពាងជាច្រើនត្រូវដួលផ្ងារជើងខ្វៃៗឡើងលើ។ ឡាននោះឈប់ង៉ក់ពីមុខហារី និងរ៉ុន បន្ទាប់មកទ្វារក៏របើកឡើងខ្ទាក។

- ទៅយកអាចង្កូមមក!- ហារីស្រែក ព្រមទាំងហក់ចូលទៅកៅអីខាងមុខ។ រ៉ុនចាប់ឆ្កែប្រមាញ់ត្រឹមពាក់កណ្តាលខ្លួន រួចគ្រវែងវាចូលទៅខាងក្រោយឡាន។ ទ្វារក៏បិទវិញគ្រាំង។ រ៉ុនមិនបានប៉ះឧបករណ៍បង្កើនល្បឿនទេ ព្រោះថាឡាននោះលែងត្រូវការវាទៀតហើយ។ ម៉ាស៊ីនចាប់ឆេះឡើង លាន់សូរកងរំពង ហើយពួកគេក៏ចេញដំណើរទៅ ថែមទាំងបុកពីងពាងជាច្រើនទៀត។ ពួកគេបង្កើនល្បឿនឡើងទួល ចេញពីរូងនោះ ហើយមិនយូរប៉ុន្មានក៏បើកដូចព្យុះកាត់ព្រៃបុកនេះបុកនោះ ចំនែកឯមែកឈើវាត់ខ្វាប់ៗលើកញ្ចក់ ខណៈពេលដែលឡាននោះបើកកាច់កុងចុះឡើងយ៉ាងឈ្លាសវៃរកមើលចន្លោះទូលាយៗ។ មើលទៅវាហាក់ដូចជាចំនាំផ្លូវក្នុងព្រៃនេះច្បាស់ណាស់។

ហារីមៀងមើលរ៉ុន។ មាត់របស់វានៅតែចំហចង់ស្រែកតែស្រែកមិនចេញ ប៉ុន្តែភ្នែករបស់វាលែងដូចត្រីស្ងោរទៀតហើយ។

- ឯងមិនអីទេរឺ?

រ៉ុនសម្លឹងមើលទៅមុខជាប់ និយាយស្តីមិនចេញឡើយ។

ពួកគេបើករកផ្លូវចេញកាត់តាមព្រៃព្រឹក្សាលតាវល្លិ រីឯអាចង្កូមស្រែកលូខ្លាំងៗនៅកៅអីខាងក្រោយ ហើយហារីឃើញកញ្ចក់ចំហៀងដាច់ធ្លាក់ប៉ិតពេលដែលពួកគេបើកប៉ះដើមសែនដ៏ធំមួយ។ ដប់នាទីក្រោយពីការរលាក់ក្នុងក្ទាំងដូចជិះរទេះគោមក ព្រៃឈើជុំវិញចាប់ផ្តើមស្តើងទៅៗ ហើយហារីមើលឃើញផ្ទៃមេឃបានខ្លះហើយ។

ឡាននោះឈប់យ៉ាងប្រថុចញ៉ុច សឹងតែធ្វើឲ្យពួកគេត្រូវផ្កាប់មុខនឹងកញ្ចក់ខាងមុខទៅហើយ។ ពួកគេបានមកដល់ជាយព្រៃហើយ។ អាចង្កូមលោតបុកនឹងបង្អួច អន្ទះសាចង់តែចេញទៅក្រៅ ហើយពេលដែលហារីបើកទ្វារឲ្យវា វាស្រាប់តែបោលប្រុយកាត់ដើមឈើទៅផ្ទះរបស់ហាហ្គ្រីដ ឯកន្ទុយវាធ្លាក់ស្កុកនៅចន្លោះជើង។ ហារីក៏ចេញក្រៅដែរ ហើយប្រហែលជាមួយនាទីក្រោយមកអវៈយវៈរបស់រ៉ុនហាក់ដូចជាមានវិញ្ញាណឡើងវិញ រួចវាក៏ចេញក្រៅតាម ប៉ុន្តែខ្លួនប្រាណនៅតែរឹងឆ្អឹង ឯភ្នែកសម្លឹងជាប់មិនប្រិចសោះ។ ហារីគោះឡាននោះថ្នមៗដោយក្តីដឹងគុណ ពេលដែលវាថយចូលទៅក្នុងព្រៃ រហូតដល់ផុតកន្ទុយភ្នែក។

ហារីត្រលប់ទៅក្នុងផ្ទះរបស់ហាហ្គ្រីដវិញដើម្បីយកអាវខ្លុកបំបាំងកាយ។ អាចង្កូមកំពុងតែដណ្តប់ភួយញ័រទទ្រើកក្នុងកន្ត្រករបស់វា។ នៅពេលដែលហារីចេញមកក្រៅវិញ វាឃើញរ៉ុនកំពុងតែក្អួតយ៉ាងខ្លាំងនៅចំការល្ពៅ។

- ទៅតាមពីងពាង- រ៉ុននិយាយខ្សោយៗ ព្រមទាំងជូតមាត់នឹងដៃអាវវា។ - ខ្ញុំនឹងមិនលើកលែងឲ្យហាហ្គ្រីដជាដាច់ខាត។ សំណាងហើយដែលពួកយើងនៅរស់។

- ខ្ញុំយល់ថា គាត់ប្រហែលជាគិតថា អារ៉ាហ្គក នឹងមិនធ្វើបាបមិត្តភក្តិគាត់ទេ មើលទៅ- ហេរីស្រដី។

- ហ្នឹងហើយគឺជាបញ្ហារបស់ហាហ្គ្រីដ!- រ៉ុនឧទានឡើង ព្រមទាំងយកដៃដំជញ្ជាំងផ្ទះផូងៗ។ - គាត់តែងតែគិតថា បិសាចមិនកាចសាហាវដូចឈ្មោះទេ ហើយមើលចុះ ថាគាត់ទទួលបានលទ្ធផលអ្វី! បានតែគុកមួយក្នុងអាសកាបានតែប៉ុណ្ណឹង!- ឥឡូវវាកំពុងតែញ័រខ្លួនយ៉ាងខ្លាំងហាក់ដូចជាមិនអាចទប់អារម្មណ៍បាន។ - តើមានបានប្រយោជន៍អ្វីទៅក្នុងការបញ្ជូនពួកយើងទៅក្នុងនោះ? ខ្ញុំចង់ដឹងណាស់ ថាតើពួកយើងបានដឹងអ្វីខ្លះ?

រ៉ុនបញ្ចេញខ្យល់តាមច្រមុះយ៉ាងព្ទៅ។ ជាក់ស្តែងណាស់ ការយក អារ៉ាហ្គក ទៅលួចចិញ្ចឹមក្នុងទូដាក់ចានឆ្នាំង រឿងនេះគាត់ក៏មានទោសដែរ។

ពេលដើរជិតដល់ប្រាសាទ ហេរីទាញអាវខ្លុកមកបំបាំងកាយភ្លាមដើម្បីកុំឲ្យគេមើលឃើញជើង បន្ទាប់មកពួកគេរុញទ្វារមុខដែលឮសូរក្រេតក្រតៗឲ្យចំហបន្តិច។ ពួកគេដើរត្រលប់មកវិញយ៉ាងប្រុងប្រយ័ត្នកាត់ទ្វារចូលសាល ឡើងតាមជណ្តើរថ្មើមថ្មដល់ថ្នាក់មិនហ៊ានដកដង្ហើមល្ហិកណាដើរប៉ះផ្លូវរបៀងដែលមានអ្នកយាមកាមដើរត្រួតពិនិត្យមើលយ៉ាងម៉ត់ចត់។ ចុងបញ្ចប់ ពួកគេក៏មានសុវត្ថិភាពបានមកដល់សាលរួម ហ្គ្រីហ្វីនដ័រ។ ថ្មើរនោះភ្លើងក្នុងចង្ក្រានកំដៅឆេះអស់សល់តែផេះពណ៌ក្រហមទុំភ្លឺៗតែប៉ុណ្ណោះ។ ពួកគេដោះអាវខ្លុកចេញ ហើយឡើងតាមជណ្តើរវិលទៅកាន់សយនដ្ឋានរបស់ពួកគេ។

រ៉ុនផ្ដួលខ្លួនលើគ្រែដោយគ្មានខ្វល់ពីរឿងដោះខោអាវអ្វីនោះទេ។ ប៉ុន្តែ ហេរីមិនជាងងុយដេកប៉ុន្មានទេ។ វាអង្គុយនៅគែមគ្រែបង្គោលបួនរបស់វា សញ្ជឹងគិតអំពីអ្វីៗគ្រប់យ៉ាងដែល អារ៉ាហ្គក បាននិយាយ។

វាគិតថា សត្វដែលពួននៅកន្លែងណាមួយក្នុងប្រាសាទ ស្តាប់មើលទៅដូចជាបិសាចប្រភេទដូចវ៉ុលដឺម៉ដែរ ... សូម្បីតែបិសាចឯទៀតក៏មិនហ៊ានហៅឈ្មោះវាដែរ។ ប៉ុន្តែវា និងរ៉ុនគ្មានបានតម្រុយនឹងរកឃើញថា សត្វនោះជាអ្វីទាល់តែសោះ កុំថាឡើយដឹងពីរបៀបដែលវាបានបង្កកជនរងគ្រោះទាំងនោះ។ សូម្បីតែហាហ្គ្រីដក៏មិនដែលដឹងថាមានអ្វីនៅក្នុងបន្ទប់សម្ងាត់នោះដែរ។

ហេរីលើកជើងដាក់លើគ្រែ ហើយផ្អែកខ្លួនទល់នឹងខ្នើយ ភ្នែកគយគន់ព្រះចន្ទចាំងពន្លឺព្រិចៗមកលើវា តាមបង្អួចអគារ។

វាមិនដឹងថាពួកគេអាចធ្វើអ្វីបានទៀតទេ។ ពួកគេទាល់ច្រកហើយ។ រីតដលបានចាប់មនុស្សខុស ធ្វើឲ្យទាយាទស្លីតឺរីនត្រូវរួចខ្លួន ហើយគ្មាននរណាគេដឹងថា អ្នកដែលបើកបន្ទប់សម្ងាត់លើកនេះជាមនុស្សតែមួយ រឺផ្សេងគ្នាឡើយ។ គ្មាននរណាទៀតត្រូវសួរយោបល់នោះទេ។ ហេរីផ្តេកខ្លួន ជញ្ជឹងគិតពីអ្វីដែលអារ៉ាហ្គកបាននិយាយ។

វាកាន់តែងងុយដេកទៅៗ ស្រាប់តែពន្លឺនៃសេចក្តីសង្ឃឹមចុងក្រោយរបស់ពួកគេលេចឡើងចំពោះវា ធ្វើឲ្យវាក្រោកអង្គុយឡើងត្រង់ខ្លួនភ្លឹង។

- រ៉ុន- វានិយាយតិចៗក្នុងទីងងឹត។ - រ៉ុន!

រ៉ុនក្រោកឡើងដោយស្រែកស្រដៀងនឹងអាចង្កួម ភ្នែកវាសំលឹងក្រឡិបក្រឡាប់ជុំវិញ ហើយក៏ឃើញហេរី។

- រ៉ុន...ក្មេងស្រីដែលស្លាប់នោះ។ អារ៉ាហ្គកនិយាយថានាងត្រូវបានរកឃើញនៅក្នុងបន្ទប់ទឹក- ហេរីស្រដី ដោយមិនរវីរវល់នឹងសំឡេងស្រមុកខុរៗរបស់ នេវីល នៅឯជ្រុងបន្ទប់ឡើយ។ - ចុះបើនាងមិនដែលចាកចេញពីបន្ទប់ទឹកនោះទេ? ចុះបើនាងនៅទីនោះនៅឡើយ?

រ៉ុនញីភ្នែករបស់វា ព្រមទាំងជ្រួញចិញ្ចើមក្រោមពន្លឺដួងខែ។ ហើយបន្ទាប់មកវាក៏យល់...

- ឯងចង់និយាយថា...កុំថា *ម៉ុននីង មីតថល* ឲ្យសោះណា?